

Prof. dr hab. n. med. Napoleon Waszkiewicz

Klinika Psychiatrii

Uniwersytet Medyczny w Białymstoku

Białystok, 06.09.2021r.

**OCENA DOROBKU NAUKOWEGO, OSIĄGNIĘĆ DYDAKTYCZNYCH
I ORGANIZACYJNYCH**

oraz

OCENA I OPINIA DOTYCZĄCA OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO

**„Zastosowanie biologicznych, nefarmakologicznych metod w leczeniu zaburzeń
nastroju”**

DR N. MED. ANNY ANTOSIK-WÓJCIŃSKIEJ

w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Pismem z dnia 30 lipca 2021r. oraz Uchwałą (nr 329/21) Rady Dyscypliny Nauk Medycznych Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego zostałem powołany na recenzenta w *postępowaniu habilitacyjnym dr n. med. ANNY ANTOSIK-WÓJCIŃSKIEJ* z Katedry i Kliniki Psychiatrii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, co obejmuje również ocenę osiągnięcia naukowego kandydatki pt. „Zastosowanie biologicznych, nefarmakologicznych metod w leczeniu zaburzeń nastroju”. Sporządziłem recenzję w oparciu o dostarczoną dokumentację w wersji papierowej i elektronicznej.

Dane biograficzne i działalność zawodowa habilitantki

Doktor nauk medycznych Anna Antosik-Wójcińska uzyskała dyplom lekarza 02.07.2007 r., tytuł doktora nauk medycznych obroniła 05.06.2014 r., na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Ocena występowania zaburzeń nastroju w grupie pacjentów z chorobą Parkinsona po zabiegu implantacji stymulatora jądra niskowzgórzowego (STN-DBS)”. Od 2008 do 2013 roku robiła specjalizację z psychiatrii w trybie rezydenckim w Oddziale Leczenia Chorób Afektywnych, Instytutu Psychiatrii i Neurologii (IPiN) w Warszawie, w 2014 r. uzyskała tytuł specjalisty psychiatri. W 2014r. pracowała jako starszy asystent, w

Prof. dr hab. n. med. Napoleon Waszkiewicz, Klinika Psychiatrii, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku

Zespole Leczenia Środowiskowego IPiN, od 2014 r. do 2019 r. jako kierownik Pracowni Elektrowstrząsów, a także od 2016 do 2020 r. jako Kierownik Oddziału Leczenia Chorób Afektywnych. Od 2020 r. pracuje jako Adiunkt w Katedrze i Klinice Psychiatrycznej Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Podstawę do sformułowania wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego stanowi cykl 11 publikacji. Łączny współczynnik oddziaływania IF prac habilitacyjnych wynosi 20,711 i 725 punktów MNiSW, w 6 pracach Habilitantka jest pierwszym autorem.

Tytuł osiągnięcia naukowego „Zastosowanie biologicznych, nefarmakologicznych metod w leczeniu zaburzeń nastroju”. Głównym celem badań habilitantki, będącym podstawą cyklu publikacji i stanowiących osiągnięcie naukowe była ocena skuteczności i bezpieczeństwa stosowania poszczególnych biologicznych nefarmakologicznych metod leczenia oraz pozycji tych metod w leczeniu zaburzeń nastroju, a także określenie obszaru potencjalnych dalszych oddziaływań, na którym powinny skupić się przyszłe prace badawcze. Osiągnięcie naukowe tworzy cykl 11 powiązanych tematycznie publikacji:

1. Antosik-Wójcińska Anna Z., Dominiak Monika, Goetz Zuzanna, Gędek Adam, Święcicki Łukasz, Mierzejewski Paweł. Analiza skuteczności i bezpieczeństwa zabiegów elektrowstrząsowych u pacjentów w wieku podeszłym: badanie retrospektywne w populacji polskiej. *Psychiatria Polska*, ONLINE FIRST Nr 215: 1–19, DOI: <https://doi.org/10.12740/PP/OnlineFirst/132213>. IF 1.190 MNiSW: 40 pkt.
2. Antosik-Wójcińska Anna Z., Dominiak Monika, Mierzejewski Paweł, Jazdzyk Piotr, Gazdag Gabor, Takacs Rosalia, Wichniak Adam. Changes in the practice of electroconvulsive therapy in Poland: a nationwide survey comparing data between 2005 and 2020. *Neuropsychiatric Disease and Treatment*, 17:605-612, DOI: 10.2147/NDT.S296210. IF: 2,157 MNiSW:70 pkt.
3. Monika Dominiak, Anna Z. Antosik-Wójcińska, Goetz Zuzanna, Łukasz Święcicki. Right unilateral versus bilateral formula-based electroconvulsive therapy in the treatment of major depression in elderly patients: A randomized, open label, pilot controlled trial. *Psychogeriatrics*, 21(2):175-184, DOI: 10.1111/psyg.12652. IF:1,75 MNiSW:40 pkt.
4. Dominiak Monika, Antosik-Wójcińska Anna Z., Goetz Zuzanna, Sikorska Olga, Stefanowski Bogdan, Gorostiza Dagny, Święcicki Łukasz. Efficacy, safety and tolerability of formula-based unilateral vs bilateral electroconvulsive therapy in the treatment of major depression: A randomized open label controlled trial. *Journal of Psychiatric Research*

- 2021, vol. 133 (s. 52-59), DOI: 10.1016/j.jpsychires.2020.12.002 IF: 3.745 MNiSW: 140 pkt.
5. Antosik-Wójcińska Anna, Gazdag Gabor, Święcicki Łukasz, Majczak Beata, Rybakowski Janusz, Gosek Paweł, Wichniak Adam. Attitudes towards ECT: a survey of polish mental health professionals. *Psychiatria Danubina*, DOI: 10.31219/osf.io/7xuke. Impact Factor: 0.764 MNiSW: 40 pkt.
 6. Antosik-Wójcińska Anna, Święcicki Łukasz. Analiza skuteczności i bezpieczeństwa zabiegów elektrowstrząsowych w populacjach przed i po 60. roku życia. *Psychiatria Polska* 2016, vol.50 (nr 5), s.1015-1026, DOI: 10.12740/PP/59104. Impact Factor: 1.010 MNiSW: 15 pkt.
 7. Antosik-Wójcińska Anna Z., Dominiak Monika, Chojnacka Magdalena, Kaczmarek-Majer Katarzyna, Opara Karol R., Radziszewska Weronika, Olwert Anna, Święcicki Łukasz. Smartphone as a monitoring tool for bipolar disorder: a systematic review including data analysis, machine learning algorithms and predictive modelling. *International Journal of Medical Informatics* 2020, vol. 138 (art. 104131), s. 1-12, DOI: 10.1016/j.ijmedinf.2020.104131. Impact Factor: 3.025 MNiSW: 140 pkt.
 8. Kamińska Olga, Kaczmarek-Majer Katarzyna, Opara Karol, Jakuczun Wit, Dominiak Monika, Antosik-Wójcińska Anna, Święcicki Łukasz, Hryniewicz Olgierd. Self-organizing Maps Using Acoustic Features for Prediction of State Change in Bipolar Disorder. Cham: Springer International Publishing, 2019, s. 148-160, Tytuł całości: Artificial Intelligence in Medicine: Knowledge Representation and Transparent and Explainable Systems AIME 2019 International Workshops, KR4HC/ProHealth and TEAAM, Poznan, Poland, June 26-29, 2019, Revised Selected Papers, Seria: (Lecture Notes in Artificial Intelligence, 11979). Punktacja MNiSW: 140 pkt.
 9. Kaczmarczyk Mateusz, Antosik-Wójcińska Anna, Dominiak Monika, Święcicki Łukasz. Zastosowanie przezskórnej usznej stymulacji nerwu błędnego (taVNS) w leczeniu pacjentów z depresją lekooporną - badanie pilotażowe, prezentacja pięciu przypadków klinicznych. *Psychiatria Polska*, ONLINE FIRST Nr 170: 1-10, DOI: 10.12740/PP/OnlineFirst/11519. Impact Factor: 1.190 Punktacja MNiSW: 40 pkt.
 10. Antosik-Wójcińska Anna, Święcicki Łukasz, Dominiak Monika, Sołtan Emilia, Bienkowski Przemysław, Mandat Tomasz. Impact of STN-DBS on mood, drive, anhedonia and risk of psychiatric side-effects in the population of PD patients. *Journal of the Neurological Sciences* 2017, vol.375, s.342-347, DOI: 10.1016/j.jns.2017.02.020. Impact Factor: 2.448 Punktacja MNiSW: 25 pkt.

11. Chojnacka Magdalena, Antosik-Wójcińska Anna Z., Dominiak Monika, Bzinkowska Dorota, Borzym Agnieszka, Sokół-Szawłowska Marlena, Bodzak-Opolska Gabriela, Antoniak Dorota, Świącicki Łukasz. A sham-controlled randomized trial of adjunctive light therapy for non-seasonal depression. *Journal of Affective Disorders* 2016, vol.203, s.1-8, DOI: 10.1016/j.jad.2016.05.062. Impact Factor: 3.432 Punktacja MNiSW: 35 pkt.

Pomimo intensywnego rozwoju farmakoterapii, terapia depresji lekoopornej wciąż pozostaje dla klinicystów wyzwaniem. Zastosowanie biologicznych nefarmakologicznych metod leczenia wydaje się więc być obiecującą formą nie tylko wspomagania leczenia ale także jego podstawową formą u lekoopornych pacjentów.

W pracy opublikowanej w *Psychiatrii Polskiej* (ONLINE FIRST Nr 215: 1–19, DOI: <https://doi.org/10.12740/PP/OnlineFirst/132213>) Habilitantka podjęła się oceny skuteczności zabiegów elektrowstrząsowych (EW), które okazały się być skuteczną metodą leczenia w populacji pacjentów po 65 roku życia (reakcja na leczenie u 76,92% oraz remisja u 49,23%). Tolerancja zabiegów po 65 r.ż. okazała się być gorsza niż u młodszych pacjentów, a większość działań niepożądanych była związana z wyjściowymi obciążeniami somatycznymi, głównie dotyczącymi układu sercowo-naczyniowego.

W pracy opublikowanej w *Neuropsychiatric Disease and Treatment* (2021,17:605-612, DOI: 10.2147/NDT.S296210) scharakteryzowano praktyki wykonywania EW w pracowniach elektrowstrząsowych w Polsce. Okazało się, że częstość stosowania EW (metody terapeutycznej o niepodważalnej skuteczności) w Polsce pozostaje bardzo niska, również na tle innych krajów Europy środkowo-wschodniej. Wskazano również na pilną potrzebę oddziaływań edukacyjnych dotyczących EW, aby zmienić nastawienie i zwiększyć poziomu wiedzy lekarzy i innych pracowników psychiatrycznej opieki zdrowotnej.

W kolejnej pracy, opublikowanej w *Psychogeriatrics* (21(2):175-184) wykazano, że chociaż zabiegi elektrowstrząsowe jednostronne (EWJ) mogą nie różnić się znacząco, jeśli chodzi o skuteczność przeciwdepresyjną oraz poznawczą od zabiegów dwustronnych (EWD), to jednak mają nad nimi przewagę w postaci lepszej tolerancji. Mimo, że zaburzenia pamięci autobiograficznej były obserwowane w obu grupach, utratę spójności pamięci autobiograficznej zaobserwowano w grupie, w której stosowano zabiegi dwustronne.

W następnym etapie badań (Journal of Psychiatric Research 2021, 133, 52-59), Habilitantka porównała EW jednostronne prawostronne (RUL) z zabiegami obustronnymi w technice dwuskroniowej (BT) w zakresie ich skuteczności, bezpieczeństwa i tolerancji w populacji pacjentów z depresją w przebiegu choroby afektywnej dwubiegunowej i jednobiegunowej. Okazało się, że zabiegi jednostronne nie różnią się od zabiegów dwustronnych dwuskroniowych skutecznością przeciwdepresyjną, lecz mają przewagę pod względem bezpieczeństwa terapii (mniejsza częstość zaburzeń świadomości oraz epizodów wzrostów ciśnienia tętniczego) oraz tolerancji -wpływ na funkcje poznawcze.

Kontynuując badania, w pracy opublikowanej na łamach Psychiatria Danubina (2020, DOI: 10.31219/osf.io/7xuke) analizowano postawy i wiedzę profesjonalistów zajmujących się leczeniem pacjentów z zaburzeniami psychicznymi, wobec EW. Wielu z badanych wyrażało fałszywe przekonania dotyczące wskazań, przeciwwskazań, skuteczności i bezpieczeństwa EW np. niemożności/niebezpieczeństwa ich wykonywania u pacjentów powyżej 65 r.ż., czy gorszej skuteczności od leków. Okazało się, że możliwość uczestniczenia w zabiegu EW oraz praca w ośrodku, w którym takie zabiegi wykonywane są na co dzień, przekłada się na postawy personelu względem EW, sposób przekazywania wiedzy o EW pacjentowi oraz finalnie na większą częstość kierowania na EW.

Jako, że wcześniejsze badania nad stosowaniem EW u osób w starszym wieku wykazały bezpieczeństwo ich stosowania, w kolejnej pracy (Psychiatria Polska 2016, 50 (5), 1015-1026) określono, że skuteczność leczenia EW w tej grupie wiekowej jest podobna jak w młodszych grupach wiekowych, natomiast tolerancja okazała się być gorsza niż u młodszych pacjentów, a największy problem dotyczył o dziwo nie zaburzeń funkcji poznawczych, lecz powikłań sercowo-naczyniowych.

W pracy opublikowanej na łamach International Journal of Medical Informatics (2020, 138, 1-12) Habilitantka podniosła temat wykorzystania aplikacji na smartfona, do diagnostyki i monitorowania zaburzeń afektywnych. W pracy poglądowej zaobserwowała, że dane automatycznie gromadzone za pomocą smartfonów jak np. dane głosowe z połączeń telefonicznych i dane odzwierciedlające aktywność społeczną i fizyczną, mogą być ważnymi markerami stanu psychicznego (dokładność 67%-97%). Ponadto zauważyła, że monitorowanie aktywności choroby za pomocą aplikacji na smartfona może poprawić kontrolę przebiegu choroby, umożliwić wdrożenie wczesnej farmakoterapii i następczego zmniejszenia ryzyka wystąpienia ciężkich, lekoopornych epizodów.

W pracy opublikowanej w wydawnictwie Springer International Publishing (2019, 148-160) Habilitantka kontynuuje omawianie możliwości zastosowania nowych aplikacji w diagnostyce, leczeniu i prognozie zaburzeń afektywnych; m.in. omawia nowe podejście metodologiczne do przewidywania zmiany fazy u pacjentów z ChAD, obejmujące analizę cech akustycznych oraz połączenie samouczących się sieci Kohonena i metody zespołowej uczenia maszynowego. Podstawowym celem takiego podejścia jest przewidywanie nadchodzącej zmiany stanu pacjenta. Następnie przedstawia wstępne rezultaty, które potwierdzają związek między wynikami uczenia się bez nadzoru, a oceną psychiatryczną.

W publikacji z Psychiatrii Polskiej (ONLINE FIRST Nr 170: 1–10, DOI: 10.12740/PP/OnlineFirst/11519) autorka ocenia bezpieczeństwo i skuteczność przezskórnej usznej stymulacji nerwu błędnego (taVNS) jako metody dodanej do standardowej farmakoterapii w grupie pacjentów z depresją lekooporną. Autorka potwierdziła, co prawda na niewielu pacjentach, że stymulacja nerwu błędnego może stanowić istotny postęp w terapii przewlekłych i opornych na leczenie zaburzeń depresyjnych oraz wydaje się bardziej bezpieczną alternatywą dla wcześniej stosowanych metod wymagających chirurgicznego wszczepienia stymulatora, a wyniki leczenia można zaobserwować po kilku tygodniach lub nawet kilku miesiącach terapii.

W kolejnej pracy (Journal of the Neurological Sciences 2017, 375, 342-347) zaprezentowano wyniki badania oceniającego wpływ stymulacji głębokiej mózgu (DBS) - stymulacji jądra niskowzgórzowego, na nastrój, napęd oraz występowanie objawów anhedonii w populacji 60 pacjentów z chorobą Parkinsona, z towarzyszącymi objawami depresyjnymi. Badanie potwierdziło wpływ stymulacji jądra niskowzgórzowego na nastrój, napęd, zdolność odczuwania przyjemności, a psychiatryczne działania niepożądane, takie jak zmiana fazy, były generalnie rzadkie i łagodne.

Wyniki badania opublikowanego na łamach Journal of Affective Disorders (2016, 203, 1-8) dotyczyły oceny skuteczności i bezpieczeństwa fototerapii (ang. *bright light therapy*, BLT) dołączonej do leku przeciwdepresyjnego u pacjentów z depresją w przebiegu choroby afektywnej (jedno- i dwu-biegunowej) bez cech sezonowości. Badanie przeprowadzono z randomizacją; jako placebo zastosowano nieaktywne urządzenie - „generator jonów ujemnych” (leczenie pozorowane, *sham*). Zauważono, że pomimo braku znaczącej różnicy pomiędzy grupami (w skali HDRS-21), zarówno odsetek odpowiedzi, jak i remisji były znacznie wyższe w grupie pacjentów leczonych BLT w porównaniu do pacjentów, u których stosowano *sham*. Fototerapia okazała się być również bardziej skuteczna niż placebo w

populacji pacjentów z depresją lekooporną. Fototerapia jako metoda dodana do leczenia przeciwdepresyjnego stwarza więc możliwości uzyskania poprawy, również u pacjentów z depresją bez cech sezonowości.

Podsumowaniem powyższych prac było sformułowanie tezy, że zastosowanie biologicznych, nefarmakologicznych metod w leczeniu zaburzeń nastroju może być bardzo skuteczną alternatywą, szczególnie w przypadku lekooporności. Ponadto zastosowanie nowych technologii jak aplikacja na smartfona może umożliwić wychwycenie pierwszych objawów epizodu lub stanu zwiększonego ryzyka wystąpienia kolejnego nawrotu choroby, a tym samym pozwolić na jego wczesne leczenie. Konieczne są jednak dalsze prace badawcze na tym polu.

Podsumowując tę część recenzji stwierdzam, że cykl publikacji, wchodzących w skład głównego osiągnięcia naukowego, stanowi spójną całość, każda kolejna publikacja jest kontynuacją problemu badanego w poprzedniej, co nadaje osiągnięciu oryginalny charakter i dużą wartość naukową zarówno poznawczą, jak i terapeutyczną. W znacznej części zagadnienia, przedstawiane w publikacjach, są nowatorskie. Wszystkie cechują się dodatkowo bardzo wartościowym aspektem praktycznym, szczególnie w zakresie leczenia pacjentów. Ogólnie osiągnięcie świadczy o dobrym przygotowaniu Habilitantki do samodzielnego prowadzenia badań, jak i zdolności organizowania zespołowej pracy badawczej. Stanowi ono również znaczny wkład autorki w rozwój metod leczenia w psychiatrii.

Ocena pozostałej działalności naukowo-badawczej

Poza osiągnięciem habilitacyjnym (IF=20.711; 725 punktów MNiSW), osiągnięcia naukowo-badawcze dr n. med. Anny Antosik-Wójcińskiej i całkowity dorobek naukowy wynosi 37,776 IF oraz 1216 pkt. MNiSW, w tym po uzyskaniu stopnia naukowego doktora uzyskała 37 IF oraz 1171 MNiSW.

-Indeks-h według bazy Web of Science wynosi 4, oraz według bazy Scopus wynosi 4., jednak jest to związane najprawdopodobniej z faktem, że większość prac posiadających IF, łącznie z tymi tworzącymi jednotematyczny cykl stanowiący główne osiągnięcie, zostały opublikowane w ostatecznej formie w ostatnich latach.

Wyniki badań dr Antosik-Wójcińskiej były publikowane w renomowanych czasopismach krajowych i zagranicznych jak Family Medicine & Primary Care Review,

Farmakoterapia w Psychiatrii i Neurologii, International Journal of Medical Informatics, Journal of Affective Disorders, Journal of the Neurological Sciences, Journal of Psychiatric Research, Neuropsychiatric Disease and Treatment, Postępy Psychiatrii i Neurologii, Psychiatria Danubina, Psychiatria Polska, Psychiatr. Q, Psychogeriatrics.

Działalność naukowo-badawcza przed uzyskaniem stopnia doktora nauk medycznych dotyczyła problematyki leczenia zaburzeń psychicznych ze szczególnym uwzględnieniem biologicznych niefarmakologicznych metod leczenia. Po uzyskaniu stopnia doktora zainteresowania naukowe nadal skupiały się na zastosowaniu biologicznych niefarmakologicznych metod w leczeniu depresji. Jako badacz i kierownik w badaniach naukowych prowadzonych w ramach działalności statutowej IPiN oraz realizowanych w ramach grantów oceniała skuteczność i bezpieczeństwo poszczególnych metod leczenia w określonych populacjach chorych.

Habilitantka była także kierownikiem w 3 badaniach statutowych finansowanych ze środków Ministerstwa Zdrowia obejmujących tematykę wszczepienia stymulatora struktur głębokich mózgu (DBS) oraz elektrowstrząsów (EW), uczestniczyła w wykonawstwie grantów badawczych jak „Zaburzenia depresyjne u osób aktywnych zawodowo jako potencjalna przyczyna wcześniejszego zaprzestania wykonywania pracy zawodowej – rozpowszechnienie; społeczne, kliniczne i ekonomiczne czynniki ryzyka” oraz „Poprawa bezpieczeństwa i warunków pracy”, w badaniach klinicznych oraz jako kierownik projektu w Instytucie Psychiatrii i Neurologii pt. „Komputerowe wspomaganie diagnostyki zmiany fazy w przebiegu CHAD w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Mazowieckiego.

Za swoją działalność naukową otrzymała nagrodę za poster prezentowany podczas ECNP Congress w Kopenhadze, dwukrotnie nagrodę im. Jana Jaroszyńskiego za artykuły, stypendium Bolesława Ałapina przyznane przez Polskie Towarzystwo Psychiatryczne, była wytypowana przez zarząd ECNP oraz zarząd PTP do uczestnictwa w European School of Neuropsychopharmacology w Oxfordzie (stypendium ECNP), otrzymała także stypendium Deutsche Gesellschaft für Psychiatrie und Psychotherapie.

Podsumowując tę część recenzji stwierdzam, że dr Anna Antosik-Wójcińska ma znaczący dorobek naukowy poza publikacjami wchodzącymi w skład osiągnięcia. Obejmuje on spójne kierunki badań klinicznych z interesującymi wnioskami. Wartym podkreślenia jest fakt, że wyniki większości opublikowanych prac mogą być wykorzystane w praktycznej działalności klinicznej. Dorobek naukowy zawarty w tych publikacjach spełnia wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym.

Działalność dydaktyczna i organizacyjna

Dr n. med. Anna Antosik-Wójcińska pracowała jako wykładowca na kierunku Psychologia, specjalność Psychologia Kliniczna, dla studentów studiów stacjonarnych i niestacjonarnych, prowadziła wykłady dla Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego w ramach kursu specjalizacyjnego oraz w ramach kursu specjalizacyjnego dla psychologów w trakcie specjalizacji z neuropsychologii klinicznej. Uczestniczyła także w szkoleniu studentów kierunków medycznych, studentów Uniwersytetu SWPS, lekarzy Podstawowej Opieki Zdrowotnej i lekarzy innych specjalności niż psychiatria.

Jest autorką materiałów informacyjnych, broszur dla lekarzy medycyny pracy i lekarzy POZ w ramach prowadzonych projektów, autorką kilkunastu publikacji o charakterze edukacyjnym przeznaczonych dla lekarzy POZ i lekarzy innych specjalności, autorką broszur informacyjnych przeznaczonych dla pacjentów i ich rodzin. Ponadto prowadziła działalność popularyzującą nefarmakologiczne metody leczenia zaburzeń psychicznych (artykuły w prasie ogólnodostępnej, wywiady, w programach telewizyjnych).

Jest ponadto kierownikiem specjalizacji z psychiatrii 4 lekarzy. Była promotorem pomocniczym w dwóch przewodach doktorskich.

Uczestniczyła w sposób czynny w licznych konferencjach krajowych oraz międzynarodowych, prezentując wyniki swoich badań w formie posterów oraz wystąpień ustnych.

Współpracowała z Instytutem Badań Systemowych Polskiej Akademii Nauk, przy prowadzeniu projektu „Komputerowe wspomaganie diagnostyki zmiany fazy w przebiegu CHAD”, z Warszawskim Uniwersytetem Medycznym, Studenckim Towarzystwem Naukowym WUM- przy organizacji Warsaw International Medical Congress, z kliniką psychiatrii w Semmelweis University -przy organizacji European Forum for Electroconvulsive Therapy, a także z Ministerstwem Zdrowia w ramach realizacji Narodowych Programów Zdrowia.

Jest aktywnym recenzentem wielu wydawnictw, m. in. Psychiatria Polska, Psychiatria, Postępy w Psychiatrii i Neurologii, Psychiatria i Psychologia Kliniczna, Medycyna Pracy, International Journal of Neurological Disorders, Journal of Integrative Neuroscience.

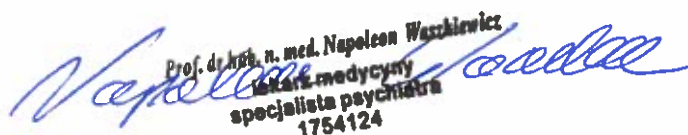
Podsumowując tę część recenzji stwierdzam, że przedstawioną działalność dydaktyczną i organizacyjną oceniam bardzo wysoko, ponieważ działalność ta kreśli sylwetkę osoby ze zdolnościami sprawnego organizatora o pasji dydaktycznej w swojej dziedzinie.

Prof. dr hab. n. med. Napoleon Waszkiewicz, Klinika Psychiatrii, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku

Wniosek końcowy

Na podstawie przekazanej do opinii dokumentacji stwierdzam, że dr n. med. Anna Antosik-Wójcińska jest doświadczonym i dociekliwym badaczem. Przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe i pozostały dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny spełniają kryteria określone w art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z póź. zm.) oraz w ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017r. poz. 1789) wymagane do nadania stopnia doktora habilitowanego. Poza dość wysoką wartością naukową dorobku Habilitantki, ponownie podkreślam bardzo znaczący aspekt praktyczny wniosków w ocenianych publikacjach. Przedstawiam zatem Radzie Dyscypliny Nauk Medycznych Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego wniosek o dopuszczenie dr n. med. Anny Antosik-Wójcińskiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Prof. dr hab. n. med. Napoleon Waszkiewicz
lekarz medycyny
specjalista psychiatra
1754124

